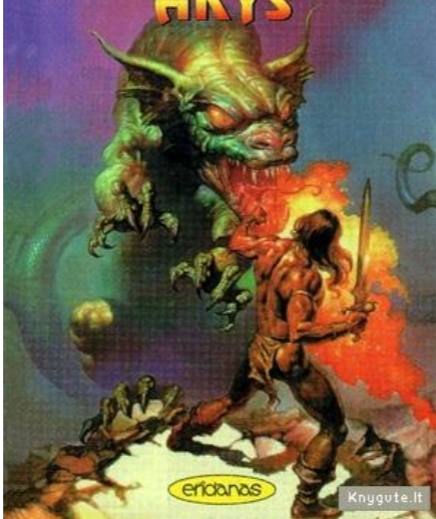

F

Pasaulinės fantastikos Aukso fondas

46

Stephen King DRAKONO AKYS

Stephen King
DRAKONO AKYS
Romanas-pasaka

Neatmenamais laikais užburtose
pilyse gyveno princai ir karaliai,
kurie medžiodavo drakonus, bei
kitas pabaisas. O tamsiuose
požemiuose tūnojo baisus
raganius, tikras Blogio išpera,
apnarstęs burtų voratinkliais visą
Delaino karalystę...

Iš anglų kalbos vertė NOMEDA BERKUVIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
46 tomas. Serija įkurta 1990 m.

Stephen King

THE EYES OF THE DRAGON

New York, Signet, 1988

Copyright © by Stephen King, 1987

Cover art copyright © by Boris Valljeo, 1983

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 1996

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2012

1

Kitados Delaino karalystėje gyveno karalius ir du jo sūnūs. Šioji karalystė buvo be galo sena, ji turėjo šimtus, gal net tūkstančius karalių, kurių karaliavimas siekė tokius senus laikus, jog net istorikai neįstengia visko prisiminti. Rolandas Gerasis nebuvo nei geriausias, nei blogiausias iš visų šalies valdovų. Jis iš paskutiniųjų stengėsi nedaryti didžiai blogų darbų, ir dažniausiai tai jam pavykdavo. Ir dar jis geidė įvykdyti kažką gero bei kilnaus, bet, deja, čia jam sekėsi kur kas prasčiau. Taigi Rolandas buvo niekuo neišsiskiriantis, vidutiniškas karalius. Jis nesitikėjo, kad po mirties žmonės ilgai minės jo vardą. O mirtis galėjo užklupti jį bet kurią akimirką, nes karalius Rolandas jau paseno, ir širdis jo buvo ligota. Jam beliko vieneri, na galbūt treji metai. Visi, kas tik jį pažinojo, kas matė papilkėjusį jo veidą bei drebančias rankas dvare vykstančių priėmimų metu, visi sutikdavo, jog daugių daugiausia po penketo metų didžiojoje aikštėje, Adatos bokšto papėdėje, įvyks naujojo karaliaus karūnacija... ir nežinia, ar maloningasis Dievas padovanos seneliui dar penkerius metus. Taigi kiekvienas

karalystės gyventojas - ir pats turtingiausias baronas bei prašmatniausiai išsipustęs dvariškis, ir pats didžiausias driskius bei skarmale jo žmona - vis pagalvodavo ir nuolat šnekėjo apie laukiamąjį karalių, vyresnįjį Rolando sūnų Piterį.

Tačiau vienas žmogus galvojo, kūrė planus ir rūpinosi visai kuo kitu: kaip čia padarius, kad karaliumi taptų jaunesnysis Rolando sūnus Tomas. Šis žmogus buvo Flegas - karaliaus burtininkas.

2

Nors karalius Rolandas buvo senas - jis pripažino turįs septyniasdešimt metų, bet iš tiesų turėjo kur kas daugiau, - jo sūnūs buvo jaunučiai. Mat vesti karaliui teko gana vėlai, nes jam niekaip nepavykdavo sutikti savo svajonių moters. Be to, jo motina, garbioji Delaino karalienė našlė, Rolandui bei visiems kitiems atrodė nemirtinga (beje, taip pat manė ir pati karalienė). Ji valdė karalystę jau beveik penkiasdešimt metų, bet štai syki, gurkšnodama arbatą, ji įsidėjo burnon ką tik atpjautą citrinos skiltelę, siekdama palengvinti kosulį, kankinusi ją jau ilgiau nei savaitę. Tuo pat metu kara-

liškąją našlę bei jos dvariškius linksmino žonglierius. Jis žongliravo penkiais dailučiais krištolo rutuliukais. Vos tik karalienė įsidėjo burnon citrinos skiltelę, tuo pat momentu žonglierius pametė vieną rutuliuką, kuris tėsškėsi į akmenines menės grindis ir baisingai barškėdamas sudužo. Nuo šio garso karališkoji našlė paspringo; citrinos griežinėlis įstrigo jos gerklėje, ir karalienė akimirksniu užduso. Po ketverto dienų Adatos aikštėje įvyko Rolando karūnacija. Beje, žonglierius šios ceremonijos jau nebematė, kadangi prieš tris dienas ant ešafoto, esančio kitapus Adatos bokšto, vargšelis neteko savo galvos.

Karalius be įpėdinių tampa visos karalystės susirūpinimo priežastimi, juolab kad karaliui jau penkiasdešimt, o jo galva praplikusi. Todėl Rolandas buvo pasiryžęs kuo greičiau vesti ir įsigyti sūnų - sosto įpėdinį. Artimiausias Rolando patarėjas Flegas be paliovos jam apie tai šnekėjo. Ir dar burtininkas pabrėždavo, kad, sulaukus tokio amžiaus, karaliui belieka vos keletas metų, per kuriuos jis dar gali viltis sugebėsiąs sukurti kūdikį moters pilve. Todėl Flegas patarė jam tuojau pat vesti, nelaukiant, kol kokia nors kilminga gražuolė pavergs jo širdį. Jeigu tokios damos nepavyko sutikti išti-

sus penkiasdešimt metų, - iškeldavo pirštą Flegas, - ji jau gali niekadoms nebepasirodyti.

Rolandas suvokė šį patarimą esant išmintinga, bet jis nė nenumanė, jog Flegas - glotniaplaukė, išblyškusi žmogysta, nuolatos slepianti savo veidą po gobtuvu - žinojo svarbiausiąją jo paslaptį: karalius niekadoms nesutiko savo svajonių moters todėl, kad jis apskritai nesvajodavo apie moteris. Moterys jį baugino. Jis niekadoms nesvajodavo apie veiksmą, nuo kurio moterų pilvuose atsiranda kūdikiai. Šitas veiksmas jį taipogi baugino.

Ir visgi karalius pripažino, jog Flegas patarinėja protingai. Taigi praslinkus šešetui mėnesių po karalienės našlės laidotuvių, karalystė sulaukė kur kas linksmesnio įvykio - karalius Rolandas vedė Sašą, kuri vėliau taps Piterio bei Tomo motina.

Rolandui Delaino karalystėje niekas nejautė nei ypatingos meilės, nei neapykantos. Na, o Sašą mylėjo visi. Kai, gimdydama antrąjį sūnų, karalienė mirė, visą šalį apgaubė juodžiausias gedulas, trukęs ištisus metus ir vieną dieną.

Saša buvo viena iš šešeto merginų, iš kurių Flegas pasiūlė karaliui išsirinkti nuotaką. Rolandas nepažinojo nė vienos iš šių savo padėtimi bei kilme panašių damų. Jos visos buvo

kilmingtons, bet ne karališkojo kraujo, visos kuklūtės, malonios ir nuolankios. Flegas nė nemanė siūlyti moters, kuri vėliau galėtų užimti jo paties vietą ir taptų lūpomis, artimiausiomis karaliaus ausiai. Rolandas išsirinko Sašą, nes ji atrodė pati romiausia ir nuolankiausia iš pustuzinio merginų, be to, Saša mažiausiai jį baugino. Taigi jiedu susituokė. Iš Vakarinės Baronijos atvykusiai Sašai tuo metu buvo septyniolika, trisdešimt trejais metais mažiau nei jos vyrui. Iki pirmosios povestuvinės nakties merginai nė sykio neteko matyti vyro be apatinių kelnių. Taigi pamačiusi suglebusią Rolando varpą, jaunoji sutuoktinė didžiai susidomėjusi paklausė: "Kas čia, mano vyre?" Jeigu ji būtų pasakiusi ką nors kita arba paklaususi to paties, tik mažumėlę kitokiu tonu. anos nakties įvykiai, o drauge ir visa ši istorija galėjo pakrypti ir kita linkme. Nebūtų pagelbėjęs nė specialus Flego gėrimas kurį jis sugirdė karaliui prieš valandą, jau besibaigiant vestuvių pokyliui. Rolandas galėjo tiesiog imti ir nusliūkinti šalin. Tačiau jis pamatė savo žmoną tokią, kokia ji iš tiesų buvo - jaunutę mergaitę, apie vaikų gaminimą tenutuokiančią dar menčiau už jį patį. Rolandas suprato, jog jos lūpos geba tarti tik švelnius žodžius, ir jis pamilo ją

taip, kaip pamilo vėliau visa karalystė.

- Čia yra karaliaus geležis, - atsakė šis.

- Lyg ir nepanašu į geležį, - dvejodama ištarė Saša.

- Ji dar neužgrūdinta, - atsiliepė vyras.

- A-a... - pratarė jaunamartė. - Tuomet kurgi kalvė?

- Jeigu tu manimi pasitikėsi, - tarė jis, šmurkštelėdamas lovon šalia karalienės, - aš parodysiu tau, kur kalvė, mat tu, pati to nežinodama, atsigabenai ją iš Vakarinės Baronijos.

3

Delaino žmonės ją mylėjo, nes ji buvo švelni ir gera. Juk būtent ji, karalienė Saša, pastatydino didžiąją ligoninę; ji maldavo karaliaus, kad šis panaikintų mokesčius baisiosios sausros metais, kai net didžiojo senojo karalystės medžio lapai papilkėjo. Tai ji, karalienė Saša, taip raudėjo dėl Adatos aikštėje rengiamo loikių pjudymo, kad karalius galiausiai panaikino tokius renginius. Jūs galite paklausti, nejaugi Flegas nerezgė jai pinklių? Ne iš karto. Jo požiūriu, tokie dalykai tebuvo smulkmenos, nes jis buvo tikras burtininkas, nugyvenęs ištisus šimtmečius.

Jis netgi leido sumažinti karališkuosius mokesčius, mat prieš metus Delaino laivynas sutriuškino Andujos piratus, kurie jau daugiau nei šimtmetį puldinėjo ir plėšė pietinius karalystės krantus. Andujos piratų vado kaukolė vaipėsi pamauta ant strypo, išstatyto už rūmų sienų, o Delaino išdas buvo pilnas iš piratų atimtojo grobio. Taigi, sprendžiant reikšmingus valstybinius reikalus, Flego lūpos vis dar buvo artimiausios Rolando ausiai, ir iš pradžių burtininkas buvo patenkintas.

4

Nors Rolandas ir pamilo savo žmoną, jis niekad nepamėgo darbo, kurį dauguma vyrų laikė malonumu, kuris sąlygojo tiek simpatiškos vyrėjos padėjėjo atsiradimą, tiek aukščiausiojo sosto įpėdinio užgimimą. Jiedu su Saša miegojo atskiruose miegamuosiuose, ir karalius žmoną aplankydavo gana retai - ne dažniau nei penketą ar šešetą kartų per metus. Ir tai ne visuomet pavykdavo užgrūdinti kalvėje geležį... negelbėdavo nei stiprusis Flego gėrimas, nei neblėstantis Sašos žavesys.

Tačiau praslinkus ketvertui metų po sutuoktivių, karalienės lovoje buvo pradėtas Piteris.

Tąakt Rolandui neprisireikė nė žaliojo putojančio Flego gėrimo, nuo kurio karaliaus galva tapdavo kažkokia keista, tarsi jis kraustytųsi iš proto. Tą dieną Rolandas su dvylikos žmonių svita medžiojo savo draustinyje. Medžioklė visuomet buvo mėgstamiausias karaliaus užsiėmimas - miško aromatas, gaiviai žvangantis oras, rago garsas bei tvirtai suspaustas lankas, iš kurio ką tik išlėkė tiksliai nutaikyta strėlė, teikdavo jam malonumo. Parakas Delaino karalystėje buvo žinomas, tačiau žmonės retai jį naudodavo. Medžiojimas, pasitelkus geležinius vamzdžius, laikytas niekingu ir žeminančiu dalyku.

Kai Rolandas įraudusiu, švytinčiu barzdotu veidu įėjo į miegamąjį, Saša gulėjo lovoje ir skaitė. Jinai pasidėjo knygą ant krūtinės ir ėmė susižavėjusi klausyti audringais gestais nuspalvinto pasakojimo. Pagaliau jis atsilošė demonstruodamas, kaip paleido įžymiąją savo tėvo strėlę, Priešų Kapotoją, kuri nuskriejo per visą nediduką slėnį. Jam suvaidinus šią sceną, Saša suplojo rankomis ir nusikvatojo, galutinai pavergdama vyro širdį.

Karaliaus draustinyje nuolatos vykdavo medžioklės ir žvėrių ten beveik nebuvo likę. Pastaruoju metu ten retai besutikdavai padoraus

dydžio elnią, o drakonų niekas nebematė nuo neatmenamų laikų. Jeigu jūs užsimintumėte, kad šiame sukultūrintame miške galima rasti tokių mitologinių padarų, jus paprasčiausiai išjuoktų. Tačiau tąsyk, likus valandai iki saulės laidos, kai Rolandas ir jo kompanija jau rengėsi sukti atgal, jie ėmė ir aptiko tokį padarą... arba, tiksliau tariant, padaras aptiko juos.

Drakonas triukšmingai laužydamas šakas išniro iš pamiškės krūmų: žalsvai variniu atspalviu sužvilgo žvynai, iš suodinių šnervių virto dūmai. Tai buvo gan nemažas patinas, pasirengęs pirmąsyk nusimesti odą. Visa karaliaus palyda tiesiog suakmenėjo, nepajėgdama nei išsitraukti strėlės, nei pajudėti.

Drakonas įsistebeilijo į medžiotojus: paprastai žalios jo akys pageltonavo, pabaisa įniko plakti sparnais. Nuskristi šalin tas padaras, aišku, negalėjo; skraidyti jis pradėtų tik po kokių penkiasdešimties metų, dar bent du sykius pakeitęs odą. Tačiau vaikiškoji plėvelė, pritvirtinanti sparnus prie kūno pirmuosius dešimt ar dvylika drakono gyvenimo metų, buvo jau nukritusi, ir nuo vienui vieno sparnų mostelėjimo vyriausiasis medžioklis išvirto iš balno, vėjo gūsis išplėšė jam iš rankų ragą.

Tik vienintelis Rolandas neprarado amo, nors

kuklumas ir neleido jam pasigirti Sašai, kaip jis elgėsi tomis minutėmis. Jo veiksmus išties galima pavadinti herojiškais. Karalių užvaldė sportinis įkarštis, tikra medžiotojo žudymo aistra.

Tereikėjo Rolandui tik akimirksnį sudvejoti, ir visus sustingusius medžiotojus drakonas būtų iščirškinęs gyvus. Tačiau karalius veikė vikriai ir tiksliai, nelaukdamas, kol įvyks nelaimė. Jis paragino žirgą, žengtelėjo penketą žingsnių į priekį, įtempė lanką ir paleido įžymiąją savo strėlę tiesiog į tikslą - mažą minkštą dėmelę po pačia drakono gerkle; mat kaip tik pro šią angą baisūnas įtraukia oro, kad paskui galėtų laidyti ugnies liežuvius. Milžiniškoji kirmėlė krito negyva, prieš mirtį iškvėpdama tokį galingą liepsnų kamuolį, jog užsiplieskė visi pakelės krūmai. Medžiotojai skubiai užgesino gaisrą - kas vandenių, kas alumi, o kas tiesiog šlapimu, nors šlapinosi jie, ko gero, irgi grynų alumi, mat Rolandui vykstant į medžioklę palyla pasiimdavo didžiulį kiekį šio putojančio gėralo - ko jau ko, o alaus Rolandas niekuomet nešykštėjo.

Taigi gaisrą medžiokliai užgesino alumi per penketą minučių. Drakoną išmėsinėjo per penkiolika. Ir netgi pašalinus siaubūno vidurius, jo

Šnervės tebebuvo tokios įkaitusios, jog ant jų galėjai užvirinti arbatinuką. Krauju varvančią devynių kamerų drakono širdį iškilmingai įteikė Rolandui, o šis, pagal savo krašto paprotį, suvalgė ją žalią. Karalius pripažino, jog dar nė sykio neragavo tokio gardaus valgio ir, deja, daugiau turbūt nebeparagaus.

Galbūt drakono širdis suteikė jam tą vakarą tiek stiprybės, o gal jį įkvėpė sėkmingos medžioklės džiaugsmas, suvokimas, jog tik jis vienintelis neprarado sveikos nuovokos, veikė žaibiškai ir šaltakraujiškai, o tuo tarpu kiti sustingę augte įaugo į savo balnus, išskyrus tik vyriausiąjį medžiotoją, kuris aukštiekninkas kėpsojo ant žemės. Ir nesvarbu, kokia buvo geros Rolando nuotaikos priežastis, tačiau Sašai suplojus delnais ir sušukus: "Tu tikras šaunuolis, narsusis mano vyre!" - Rolandas ėmė ir įsirangę į jos lovą. Saša sutiko jį šypsodamasi, plačiai atmerkтомis akimis, kuriose atsispindėjo jo triumfas. Tąnakt pirmą ir paskutinį sykį Rolandas mėgavosi savo žmonos glamonėmis, būdamas visiškai blaivus. Praslinkus devynetui mėnesių - po mėnesį kiekvienai drakono širdies kamerai - toje pačioje lovoje gimė Piteris. Džiūgavo visa karalystė - pagaliau karalius susilaukė sosto įpėdinio.

Jūs tikriausiai manote (jeigu tik apskritai su-
kate sau galvą dėl tokių dalykų), kad po Pite-
rio gimimo Rolandas liovėsi gerti keistąjį žalią-
jį gėrimą, kurį Flegas reguliariai jam gaminda-
vo. Tačiau jis nesiliovė. Karalius norėjo bent
kartkartėmis suteikti Sašai malonumo, nes jis
mylėjo savo žmoną. Kai kur žmonės mano, kad
seksas teikia pasitenkinimo tikrai vyrams, o
moterys tegeidžia, kad jas paliktų ramybėje.
Tačiau dauguma Delaino gyventojų šiai nuo-
monei nepritarė - jie buvo įsitikinę, kad mote-
rys nė kiek ne mažiau nei vyrai mėgaujasi tuo
intymiu aktu, kuris padeda atsirasti patiems
mieliausiems ir gležniausiems žemės padarė-
liams. Rolandas suvokė šiuo atžvilgiu žmonai
skiriamą mažokai dėmesio ir nusprendė kiek
įmanydamas dažniau išreikšti jai savo švelnu-
mą, netgi jei jam teks gerti pasišlykštėtino
skonio Flego gėrimą. Ir vien tikrai Flegas teži-
nojo, kad karalius karalienės miegamajame
lankydavosi labai retai.

Praslinkus ketvertui metų po Piterio gimimo,
šventinę Naujųjų metų dieną Delaino karalys-
tėje pakilo siautulinga pūga....